

SEBASTIAN, solo i Frederikshavn.

Sebastian koncerten i Det røde Pakhus var rar, men også en lidt blandet fornøjelse. Rar fordi Sebastian bare er god, lidt blandet fordi nogle af de, der sad i nærheden af den udsendte, åbenbart indimellem havde nogle private ting, de skulle have drøftet. Et andet minus ved at sidde der, bagerst i lokalet var, at det på trods af det store anlæg, var svært at høre Sebastians sang i de dæmpede passager.

Repertoiret bestod af kendte numre, samt en del nye. Vi fik, som en kommentar til den politiske situation, Brecht-nummeret om Anton, den trofaste arbejder, der ikke ville skylde nogen noget. Sebastian introducerede også temaet, the Beauty and the Beast (en mellemting mellem King Kong og Casablanca), som i en beskrivelse af bl. a. amerikanske skuespillere godtgjorde, at man ikke bliver et frit menneske ved f.eks. at tjene mange penge. Vi fik også opskriften på at skrive et digt: "Man klipper en masse ord ud af avisen, putter dem i en papirpose, blæser den op og knalder den. Nedenunder sørger man for at have et stort stykke papir med klister, og de ord der daler ned og hænger ved, ja, det var netop dem, man havde tænkt sig at skrive". Endelig fik vi en meget stemningsfuld sang om havet.

I det hele taget er Sebastian meget dygtig til at fremmane stemninger, både med stemmen, men især med guitaren. Han varierer sine anslag på mange forskellige måder, og så havde guitaren i øvrigt en tæske god lyd. Det var nu heller ikke et helt lille anlæg, han havde med. Højttalertårnene var halvanden gang højere end han selv, mikseren var, ved et enkelt øjekast, på mellem 16 - 24 kanaler, og så var der en ordentlig kuffert med flanger, ekko, equalizer og hvad ved jeg.

I 2. afdeling fik vi hovedsagelig en række numre fra den sidste LP: "Stjerner til støv". Specielt her viste Sebastian, hvor godt han mestre at varierer dynamikken i det han laver, lige fra de sprødeste klange til hele orkestrale udfoldelser. Når det er sagt, må jeg nu tilføje, at sammenlignet med koncerten i februar i Aalborghallen, så er det trods alt denne sidste måde, jeg helst vil høre Sebastian på.

Bl. a. gennem sange som Danmark og Malkekoen, lades man ikke i tvivl om Sebastians holdning til tidens politiske og menneskelige situation. Som en ekstra kommentar hertil sluttede han da også aftenen, efter flere fremkaldelser, ved, som sidste sætning i nummeret "Måske ku' vi" at bruge omkvædet fra Gasolinsangen "Hvad gør vi nu, lille du"?